



# TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i  
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymond G. Jolly.  
Wydawca: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce: Wiktor Stachowiak) Poznań 6, skrytka pocztowa Nr. 24. Adres międzynarodowy; 2101-13 South 11th St., Philadelphia 48, Pa., U.S.A

---

## **„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12**

### Spis treści

|   |     |
|---|-----|
| GLÓWNE CELE POWROTU NASZEGO PANA.....str. | 157 |
| POSTĘPUJĄCY OBRAZ PRZYBYTKU.....”         | 165 |
| PYTANIA BEREAŃSKIE..... ”                 | 184 |

## **„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSTUSA” Tytus 2:13**

## GLÓWNE CELE POWROTU NASZEGO PANA

/E. tom 17, rozdz. 1 - dokończenie/

### USŁUGUJE SPOSOBNOŚCIAMI RESTITUCYJNYMI

(6) Szóstym celem powrotu naszego Pana jest błogosławienie całego rodzaju ludzkiego - żywych i umarłych - dające sposobność uzyskania Restytucji. Restytucja oznacza powrót do pierwotnego stanu. Pierwotny stan rodzaju ludzkiego był obrazem i podobieństwem Boga, jak to było udowodnione na Ojcu Adamie i Matce Ewie. Przez obraz Boży rozumiemy doskonałość istnienia, stan w którym jest się bardzo dobrym (1 Moj. 1:26,27,31; Żyd. 2:6-8; Kol. 3:10; Efez. 4:23,24), a przez podobieństwo Boże - przywilej władania człowiekiem nad ziemią tak jak Bóg włada Wszechświatem (1 Moj. 1:26,28,29; Mat. 25:34). Obraz Boży oznacza doskonałość we władzach fizycznych, umysłowych, moralnych i religijnych. Adam i Ewa przed upadkiem, oraz Jezus, gdy był na ziemi, są przykładami tej doskonałości (1 Moj. 2:6-9). Podobieństwo Boże oznacza doskonałą ziemię z doskonałymi władcami nad

nią. Lecz, jak wynika ze słów Św. Pawła (Żyd. 2:8), zarówno obraz jak i podobieństwo Boże (pierwotna doskonałość istnienia i władzy) zostały stracone. Na miejsce podobieństwa Bożego przyszła fizyczna, umysłowa, moralna i religijna degradacja, przyszła tyrania przeklętej ziemi (1 Moj. 3:17-19) nad człowiekiem, aby go ciemnić aż do końca życia. Wszystko to - jak zapewnia nas Biblia - przyszło na człowieka z powodu grzechu Adama, przykładu człowieka w pierwotnej próbie (1 Moj. 3:1-24; Rzym. 5:12-21; 1 Kor. 15:21-22). Teraz rodzina ludzka jest tylko szczątkiem tego, czym była w Adamie i Ewie. To smutne położenie naszego rodzaju zaapelowało do współczucia Stwórcy, który wydając wyrok niezadowolenia (śmierć - a nie żywot wieczny w mękach), wspomniął na Swoją litość wobec upadłego i potępionego człowieka, posyłając Swego umiłowanego Syna na świat, jako cenę odkupienia człowieka od śmierci (Mat. 20:28; 1 Tym. 2:4-6; Jana 3:17;

Rzym. 5:7,8,16-19). Tak jak pierwsze przyjście Jezusa miało na celu złożenie ceny okupu (Wiek Ewangelii miał stanowić okres wyboru Jego Oblubienicy między Jego dwoma przyjściami. W tym czasie błogosławieństwa miały być dostępne tylko dla wybranych, Jego Kościoła), tak Jego Wtóre Przyjście ma uczynić cenę okupu dostępną dla uzdrowienia nie wybranych w Restytucji. A więc, ma na celu przywrócić ich do pierwotnego stanu, z ruin utraconego obrazu i podobieństwa Boga sprowadzonych dziedzicznie na wszystkich przez grzech Adama.

W ten sposób śmierć bezgrzesznego Jezusa stanowi zasługę wystarczającą do uwolnienia wszystkich ludzi od nieprawości grzechu Adamowego i gwarantuje sposobność uzyskania pełnego wyzwolenia od jego skutków, dając sposobność powrotu do pierwotnej Adamowej doskonałości. Chrystus powraca na ziemię, aby dokonać przywrócenia rodzaju ludzkiego do chwalebного obrazu Boga, dać mu doskonałe ciała, umysły i serca oraz przywrócić w nim wspaniałe podobieństwo Boże (tj. dać rodzajowi ludzkiemu doskonałą władzę nad rajską ziemią). Wszyscy, którzy będą posłuszni rozsądnym wymogom

tysiącletniego Królestwa Chrystusowego, uzyskają wszystkie te błogosławieństwa. W tym celu, aby uzyskać w nich udział, wszyscy umarli, którzy byli wykluczeni ze sposobności stania się Oblubienicą Chrystusa (do czego została zaproszona tylko klasa wiary - ci, którzy chodzą wiarą a nie widzeniem) zostaną obudzeni i będą ponownie żyć na ziemi. Bo z jakiego powodu ta część klasy niewierzącej, która przypadkowo żyje w czasie powrotu Chrystusa miałyby mieć sposobności restytucyjne, a ta druga część, która zmarła przed tym czasem, miałyby być wykluczona od tych błogosławieństw, jeżeli drogi Boże są jednakowe i bezstronne (Ezech. 18:29-32), i gdy śmierć sama od siebie nie ustala charakteru?

Przytoczymy teraz i wyjaśnimy niektóre Pisma, uczące o tym, co było wyżej podane. Dz.Ap. 3:19-21: „Czasy ochłody” [w ang. Biblii podane: „czasy odświeżenia” - times of refreshing. Słowo odświeżenie jest tutaj użyte na oznaczenie ponownego rozpalenia życia i pobudzenia wzrostu dokonanego przez deszcz padający na skoszoną i spaloną trawę, z którą porównany jest upadły rodzaj ludzki (Iz. 40:5,6). To

odświeżenie jest wyraźnie stwierdzone jako skutek panowania Chrystusa nad naszym rodzajem, skoszonym przekleństwem i spalonym srogimi promieniami grzechu (Psalm 72:6,16)] „gdyby przyszły od obliczności [w ang. obecności – presence] Pańskiej” [w języku greckim wyrazem oznaczającym obecność jest oblicze czyli twarz, tzn. łaska (4 Moj. 6:24-26). Biblia pokazuje, że podczas panowania grzechu Boski tył a nie twarz, jest ukazany człowiekowi (Jer. 18:17). Lecz w czasie Tysiąclecia jak wskazuje ten ustęp zwróci On Swą twarz ku człowiekowi, twarz promieniejącą łaską, litością i prawdą dla naprawienia człowieka. Proszę zauważyć, że to jest przedstawione w następnym wierszu, jako mającym łączność z powrotem Chrystusa]; „a posłałby onego, który wam opowiedziany jest [podczas Wieku Ewangelii] Jezusa Chrystusa, który zaiste niebiosa ma objąć [niebiosa mają Go objąć, zatrzymać - jak długo?] **AŻ DO CZASU NAPRAWIENIA [RESTITUCJI] WSZYSTKICH RZECZY** [każda cecha obrazu i podobieństwa Bożego będzie przywrócona chętnym i posłusznym w Tysiącleciu],co był przepowiedział [obiecał] Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków”. Ten ustęp wyraźnie uczy, że Chrystus nie wróci

aż do czasów Restytucji, czasów ochłody, czy odświeżenia. Dlatego wraca On aby przywrócić rodzaj ludzki do pierwotnego stanu i odświeżyć go. Św. Piotr mówi nam, że dają o tym świadectwo wszyscy święci prorocy, jak tego cytaty wyżej podane dowodzą.

Dz.Ap. 15:14-17 są dalszym ustępem w tym kierunku: „Szymon [Piotr] powiedział jako Bóg najpierw [począwszy w domu Korneliusza - Dz.Ap. rozdz. 10] wejrzał na pogan, aby z nich wziął lud [Kościół - Ciało Chrystusa] imieniowi swemu”. (Żydzi spodziewając się tylko jednego przyjścia Mesjasza, mieli trudność w pogodzeniu swych nadziei Jego chwalebne panowania z wysłaniem Ewangelii do pogan. Św. Jakub godzi pozorną sprzeczność, wykazując, że są dwa przyjścia; że okres czasu między nimi jest wypełniony przez wybór Oblubienicy dla Chrystusa spośród żydów i pogan, że potem przyjdzie chwalebne panowanie Mesjasza, oraz że ten pogląd na rzeczy godzi fakty z Pismem). Z tym zgadzają się słowa proroków (nie ma sprzeczności między nauczaniem o wyborze Oblubienicy Chrystusa i Jego bło-

gosiawieniem ludzkości całego świata. Jest wszystko czego trzeba, aby je utrzymać oddzielnie i wyraźnie co do czasu ich działania. Wpierw wybierana jest Oblubienica, potem następuje Wtóre Przyjście i panowanie błogosławieństwa), jak jest napisane: „Potem [po nawiedzeniu pogan celem wyboru Oblubienicy] się wrócę [nastąpi Wtóre Przyjście] a pobuduję [wzniosę w królewskości] zasię przybytek Dawidowy [dom, rodzinę Dawida, w większym synu wielkiego Dawida – Jezusie] upadły [w czasie zdetronizowania Sedekiasza w 607 roku przed Chr., w tym to roku upadł królewski dom Dawida, tj. przestał panować]; a obaliny jego zasię pobuduję [od czasu upadku królewskiego domu Dawida, Izrael jako królestwo był w ruinach, lecz to królestwo ma być odbudowane przy powrocie Pana, gdy będzie dane świadectwo w całym świecie tyczące wyboru Oblubienicy Chrystusowej - Dz.Ap. 1:6-8], i znowu go wystawię [Królestwo - dlaczego Chrystus powraca i ustanawia Królestwo?], aby ci, co pozostali z ludzi [co pozostali - to co pozostało, gdy część została zabrana, oznacza więc wszystkich pozostałych nie mających sposobności stania się Oblubienicą, tj. cały nie

wybrany świat składający się z żywych i umarłych], szukali Pana i wszyscy narodowie [z pogan], nad którymi wzywano imienia mojego...” Jest różnica w wyrażeniu „lud imieniowi Swemu”, w odniesieniu do wyrażenia „wszyscy narodowie, nad którymi wzywano imienia mojego”. Jest to ta sama różnica, która istnieje w sposobie nazywania żony imieniem jej męża i w sposobie nazywania jakiejś własności w akcie urzędowym, imieniem właściciela. Ten ustęp jasno wykazuje, że nasz Pan po dokonanych wyborze Oblubienicy wróci aby ustanowić Królestwo Boże i błogosławić tych wszystkich, którzy zostali pominięci i pozostali bezwładni w czasie Jej wyboru. Stąd oznacza to błogosławieństwa dla żywych i umarłych.

2 Tes. 1:10 wykazuje, że nasz Pan wraca nie tylko po to, aby był uwielbiony w świętych Swoich, ale także aby był podziwiany, czczony przez tych, którzy wierzyć będą w on dzień - dzień Tysiąclecia. Rzym. 8:17-21 wykazuje, że całe stworzenie ludzkie pod następstwami przekleństwa oczekuje na objawienie się synów Bożych - Chrystusa i Kościoła w chwale, którzy mają zająć się ich wy-

zwoleniem (patrz także Kol. 3:4).

Podobna myśl oparta na obrazie Izraelitów czekających na Arcykapłana wychodzącego z Przybytku pod koniec ofiar Dnia Pojednania aby ich błogosławić, dana jest w Liście do Żydów 9:28. Tak Chrystus przedstawiony jest jako przychodzący znowu, aby błogosławić tych, którzy na Niego czekają, co według Rzym. 8:19,21 włącza cały rodzaj ludzki. Psalm 22:28-30 jest wspaniałym świadectwem tej myśli. Wiersz 28 wykazuje, że będzie ogólne pouczenie i nawrócenie rodzaju ludzkiego z ogólnym uwielbieniem Boga. Wiersz 29 mówi, że te trzy błogosławieństwa należeć się będą królestwom tego świata stającym się Królestwem naszego Boga i Chrystusa w Jego działaniu jako Rządcy nad narodami (Obj. 11:15). Wiersz 30 wskazuje, że wszyscy ludzie dobrzy pod nazwą „wszyscy bogaci” (w ang. przekładzie ARV – „wszyscy tłuści”), przywłaszczą sobie błogosławieństwa Królestwa i przyjdą z pomocą w służbie Bożej, zaś umarli – „zstępujący w proch”, tj. ci z umarłych, którzy nie mogli w dalszym ciągu żyć ponieważ wyrok Adamowy zmusił ich do śmierci, będą podwładnymi Pana. Ustęp ten

podkreśla fakt, że ci z których w tym życiu Bóg nie zdjął wyroku Adamowego i którzy z tego powodu nie mogli przeszkodzić swej własnej śmierci („i którzy duszy swej żywo zachować nie mogą”) będą w Królestwie służyć Panu w rezultacie błogosławieństw Królestwa.

Psalm 86:10 wykazuje, że wszystkie narody, które zostały stworzone („Wszystkie narody któreś Ty stworzył, przychodząc kłaniać się będą przed obliczem Twoim Panie! i wielbić będą imię Twoje” - Bóg stworzył wszystkie narody, lecz ogromna ich większość zmarła nie wielbiąc Go), przyjdą do Pana kłaniając się przed Jego obliczem (patrz Obj. 15:4). Ten ustęp oznacza, że muszą wrócić z martwych, aby mogli otrzymać to błogosławieństwo służenia Bogu i czczenia Go. Tych rzeczy, ogromna większość narodów nie czyniła w tym życiu. Cytaty z Daniela 7:13,14 i Izajasza 35:4-10 wykazują to samo chwalebne błogosławieństwo będące rezultatem Wtórego Przyjścia Chrystusa. Błogosławieństwa, których Pan po powrocie udzieli rodzajowi ludzkiemu w jego żywych i umarłych członkach, są podane najwymowniej, najpiękniej i w najbardziej pocieszający sposób w Psalmie

72:1-9. Następnie Izajasz 25:6-9 jest dalszym pięknym zestawieniem działalności Królestwa po powrocie naszego Pana. Wspaniałe uczty nieskażonej i odżywczej Prawdy opisane są w wierszu 7 (zob. 1 Kor. 15:56,55 gdzie pytanie: „Gdzież jest o śmierci! bodziec twój?” zawiera ukrytą odpowiedź – „Nigdzie”, bo bodziec, którym jest grzech przestanie istnieć). Wiersz 8 wykazuje, że zarówno proces umierania, jak i stan śmierci, będzie zupełnie wymazany wraz ze wszystkimi łzami i prześladowaniami sprawiedliwych dzięki chwalebneemu Królestwu Boga dla ustanowienia którego powraca Chrystus. Objasnienie Św. Pawła dot. wiersza 8, zobacz w 1 Kor. 15:55-57 oraz w 1 Kor. 15:21-26. Proszę także porównać wiersz 9 z Rzym. 8:19,21.

Wyjątek z Listu do Rzymian 14:9 wyraźnie mówi nam, że Chrystus umarł (dał Siebie jako okup za nas) aby mógł stać się Panem i Władcą zarówno żywych jak i umarłych. Stąd też Jego śmierć, będzie błogosławić w Królestwie cały nieżyjący rodzaj Adamowy. W Liście do Filipensów 2:6-8 opisana jest Jego ofiarna śmierć; zaś wiersze 9-11 wykazują Jego następne wywyższenie na Władcę:

1) całego nieba, co nastąpiło przy Jego wniebowstąpieniu; 2) całej ziemi, co jeszcze nie nastąpiło, lecz nastąpi po Jego powrocie w Królestwie; i 3) wszystkich pod ziemią (umarłych), co także jeszcze nie nastąpiło, lecz nastąpi w Jego Wtórym Przyjściu i Królestwie, gdy - jak to się już stało w niebie - każdy język na ziemi i pod ziemią uzna Go jako Pana, oddając przez to chwałę Bogu.

Proszę także zauważyć Bożą przysięgę w tej właśnie sprawie daną w Ks. Iz. 45:22,23, pamiętając, że przysięga ta jest oparta na Przymierzu Związanym Przysięgą i wyjaśnia tamtą przysięgę (1 Moj. 22:16,18), przez którą Bóg zobowiązał się wobec Chrystusa i Kościoła - Nasienia (Gal. 3:8,16,28,29), że użyje ich do błogosławienia wszystkich narodów ziemi. To w rezultacie sprawi, że cała ziemia zostanie napełniona Jego Chwałą (4 Moj. 14:22; Ps. 72:19; Iz. 11:9; Abak. 2:14; Mat. 6:10). A ponieważ ogromna większość ludzkości umarła bez błogosławieństwa - ustęp ten oznacza jej wzbudzenie do tego błogosławieństwa. W ten sposób widzimy, że szóstym celem powrotu Chrystusa jest błogosławienie całej ludzkości



- żywych i umarłych - ze sposobnością Restytucji.

### DOŚWIADCZA I NAGRADZA WIERNYCH RESTYTUCJONISTÓW

(7) Siódmym celem powrotu naszego Pana jest wypróbowanie rodzaju ludzkiego, czy będzie on godny lub nie żywota wiecznego, oraz wydanie ostatecznej decyzji - żywota wiecznego na ziemi dla wiernych restytucjonistów, a wiecznego zniszczenia dla złych - w każdym wypadku. „Albowiem Syn człowieczy przyjdzie w chwale Ojca Swego z Anioły Swoimi, a tedy odda każdemu według uczynków jego” (Mat. 16:27). Nie należy mniemać, że wszyscy, którym dana będzie sposobność, dostąpią Restytucji - powrócą do pierwotnego stanu ludzkiej doskonałości uczynionej na obraz i podobieństwo Boże, będąc nagrodzeni żywotem wiecznym w wyniku tego. Tylko tym, którzy wiernie użyją sposobności restytucyjnych, dana będzie udoskonalona ziemia (odzyskany Raj - Iz. 35; 51:3; 66:22; Ezech. 36:35) na wieczne mieszkanie i królestwo. Jest to również pokazane w Ew. Mat. 25:31-46. A że tylko sprawiedliwym będzie dany żywot wieczny wynika wyraźnie z wiersza

46. Wiersz 34 pokazuje nam, że oni odziedziczą ziemię, a nie niebo – „Pójdźcie błogosławieni Ojca mego! odziedziczcie królestwo wam zgotowane od założenia świata”. Te „owce” są „drugimi owcami”, o których nasz Pan wspomina w Ew. Jana 10:16 i nie należy ich mieszać z owcami Wieku Ewangelii, czyli z Kościołem. Ci będą tymi „drugimi owcami”, owcami restytucyjnymi, którzy przy końcu Tysiąclecia będą mieli na swoich sercach napisane złote prawo miłości (Mat. 25:35-40). Oni zatem odziedziczą Królestwo i zaszczyty przygotowane dla ludzkości „od założenia świata”; albowiem Bóg stworzył ludzkość by „panowała nad rybami morskimi, nad ptactwem niebieskim i nad wszelkim zwierzem poruszającym się na ziemi” (1 Moj. 1:28; Ps. 8:6-9).

Nasz Pan powie Swoim restytucyjnym owcom, że to ziemskie panowanie, czyli królestwo, które przy końcu Tysiąclecia On im da, było dla nich zgotowane („wam zgotowane”) od założenia świata. Słowo „wam” odnosi się nie do Kościoła wybranego ze świata (Jana 15:19; 17:16), ale do doświadczonego i wypróbowanego świata ludzkości (Iz. 45:18). To królestwo i zaszczyty przygotowane dla człowieka, są

zupełnie inne od Królestwa Niebieskiego, o którym wspomina Św. Piotr gdy mówi: (1 Piotra 1:4): „Ku dziedzictwu nieskazitelnemu, i niepokalanemu, i niezwiędłemu, w niebiesiech dla was zachowanemu”. Ponieważ Kościół podczas Wieku Ewangelii, będąc doświadczany, okazał się wiernym, dlatego dziedziczy i ma udział ze Swoim Panem (Obj. 17:14; 1 Piotra 4:17; Jana 14:2,3; Rzym. 8:17; 2 Kor. 5:1,2; 1 Tes. 4:17). Królestwo i zaszczyty były przeznaczone dla Kościoła „przed wieki ku chwale naszej” (1 Kor. 2:7), gdyż był on wybrany i przeznaczony w Chrystusie „przed założeniem świata” (Efez. 1:4). Podobnie jak Kościół przez cały Wiek Ewangelii był całkowicie pouczony, dokładnie wypróbowany, miłościwie karany i sprawiedliwie sądzony – „co jest jawnym dowodem sprawiedliwego sądu Bożego, abyście [Kościół] godnymi byli poczytani królestwa Bożego, dla którego też cierpicie” (2 Tes. 1:5) - tak też Bóg „postanowił dzień [Tysiąclecie], w którym będzie sądził wszystek świat w sprawiedliwości [podczas tysiącletniego Dnia Sądu, kiedy Szatan będzie związany, aby nie zwodził więcej narodów, aż do czasu

ostatecznej próby w Małym Okresie przy końcu Tysiąclecia - Obj. 20:3] przez męża [Chrystusa, Głowę i Ciało - 1 Kor. 6:2; Mat. 19:28], którego na to naznaczył” (Dz.Ap. 17:31). Nikt, ani z Kościoła, ani ze świata, nie otrzyma żywota wiecznego lub udziału w nowych niebiosach lub nowej ziemi (2 Piotra 3:13; Obj. 21:1), aż wpierv zostanie pouczony odnośnie drogi po której ma postępować (Ps. 32:8; 25:8,9; Iz. 42:1-4; 1 Tym. 2:3-6), dobrze wypróbowany (Ps. 139:23,24; Jer. 11:20; 2 Tes. 1:4,5; Jak. 1:12) i ćwiczony lub karany (Żyd. 12:8,11; 1 Kor. 11:31,32; Iz. 26:9) w celu naprawy i rozwoju charakteru dostosowanego do żywota wiecznego.

Restytucjoniści, którzy na skutek światła Prawdy danej w tysiącletnim Dniu Sądu będą się odpowiednio ćwiczyć przez karcenia zamierzone dla ich naprawy i udoskonalenia (jedni otrzymując więcej, a drudzy mniej cięgow - Łuk. 12:47,48), oraz wiernie ostoją się w próbach jakim będą poddani (5 Moj. 13:3), okazując zupełną lojalność względem zasad Prawdy i sprawiedliwości, otrzymają ziemię, na której mieszkać będą na wieki jako wieczne dziedzictwo (Ps. 37:9,11,29,34). Lecz

wszyscy ci spośród ludzkości, którzy odmówią naprawy pod przyjaznymi warunkami tysiącletniego Dnia Sądu, zostaną zniszczeni we Wtórej Śmierci; tacy umrą powtórnie i przestaną egzystować na wieki (Dz.Ap. 3:22,23; Ps. 37:9,10,20,28,34-36; Obj. 20:14,15; 21:8). Wszyscy przedstawieni przez „kozły” z przypowieści naszego Pana, którzy tylko powierzchownie zreformują się podczas Tysiąclecia, ale nie będą mieć miłości do Boga napisanej na swych sercach, ani nie okażą jej względem bliźnich, będą wrzuceni w ogień wieczny (wieczne zniszczenie - Ps. 145:20; Abdyjasz w.16) zgotowany diabłu i aniołom jego (Żyd. 2:14; Obj. 20:9); a tak „pójdą na

wieczne zatracenie” (po grecku kolasin znaczy literalnie - odcięcie, zob. dopisek w broszurze „O piekle” - wydanie warszawskie str.66), „pomstę odniosą, wieczne zatracenie od obliczności Pańskiej” (2 Tes. 1:9), ale „sprawiedliwi [pójdą] do żywota wiecznego” (Mat. 25:41,46). „Albowiem zapłata za grzech jest śmierć, ale dar z łaski Bożej jest żywot wieczny” (Rzym. 6:23). Jezus dokona więc tego siódmego celu Swego powrotu na ziemię, tzn. wypróbowania każdej jednostki rodzaju ludzkiego, czy jest godna, lub nie, żywota wiecznego, i wyda w każdym wypadku ostateczną decyzję - żywota wiecznego dla sprawiedliwych, a wiecznego zniszczenia dla złych.

## POSTĘPUJĄCY OBRAZ PRZYBYTKU

Od r.1879, tj. od czasu, gdy br. Russell otrzymał Prawdę odnośnie Przybytku i przedstawił ją ludowi Bożemu w broszurze „Cienie Przybytku”, była ona specjalnym źródłem błogosławieństwa dla wielu w dopomaganiu im przez figury i pozafigury do lepszego zrozumienia wielu zarysów wielkiego Boskiego

Planu zbawienia dla Kościoła i świata. Jak pokazano w Cieniach Przybytku figuralne zbudowanie Przybytku i Obozu na puszczy, bardzo dokładnie przedstawiało sprawy odnoszące się do ludu Bożego żyjącego w Wieku Ewangelii. Lecz to nie wszystko! Bo - co wielu studentów biblijnych omieszka-

ło rozpoznać - br. Russell wykazał, że figuralne budowanie Przybytku i Obozu jest postępujące (Przyp. 4:18). W dodatku do budowania na Wiek Ewangelii jest tam budowanie przejściowe czyli na Epifanię, budowanie na Tysiąclecie i budowanie na czas po Tysiącleciu. Wykazał on, że przy zakończeniu Wieku Ewangelii nastąpi przystosowanie rzeczy odnośnie pozafiguralnej Świątnicy, Dziedzińca i Obozu; oraz, że w owym czasie budowanie z Wieku Ewangelii przejdzie w budowanie na Epifanię, budowanie z Epifanii przejdzie w budowanie na Tysiąclecie, a budowanie z Tysiąclecia przejdzie w budowanie na czas po Tysiącleciu. Jednym z silnych dowodów wykazujących, że Pan użył br. Johnsona w podawaniu postępującej Prawdy ludowi Bożemu po śmierci br. Russella jest fakt, iż br. Johnson nie tylko często potwierdzał Prawdę o postępującym obrazie Przybytku danym przez br. Russella, ale że dał również dodatkowe szczegóły Prawdy opartej harmonijnie i wykończonej na Prawdzie danej nam przez br. Russella. Ponadto br. Johnson jasno wykazał czas na przystosowanie rzeczy w Świątnicy, na Dziedzińcu, itd., na ile obraz Przybytku postąpił. Jako dowód,

że br. Johnson potwierdził dalszymi szczegółami i opracowaniami Prawdę daną przez br. Russella o postępującym obrazie Przybytku, poniżej przytaczamy w przedruku z P `40, str. 13,14 jako odpowiedź na pytanie o poczwórnym obrazie Przybytku i obozowaniu Izraelskim.

#### POCZWÓRNY OBRAZ PRZYBYTKU

(2) „Zgodnie z różnymi bezpośrednimi i domyślnymi przedstawieniami naszego Pastora podawaliśmy już nie raz w naszych pismach myśli o poczwórnym zastosowaniu Przybytku i Obozu na puszczy. Pierwsze zastosowanie jest obrazem na Wiek Ewangelii, które br. Russell wyjaśnił w broszurze „Cienie Przybytku”. Drugie zastosowanie zawiera się w angielskiej Strażnicy, szczególnie wychodzącej od r. 1910 (Z 4745, 4876 por. E. tom 4, str. 126-128), gdzie jest podane, że przy samym końcu Wieku, tj. w Epifanii, po ukończeniu Małego Stadka, utracjusze koron będą usunięci ze Świątnicy na Dziedziniec, podczas gdy nie poświęceni tymczasowo usprawiedliwieni zostaną usunięci z Dziedzińca do Obozu. Trzecie zastosowanie

jest bezpośrednim nauczaniem w Cieniach Przybytku i domyślnym w 6 tomie (str. 151, 152), gdzie br. Russell podaje obraz na Tysiąclecie. Czwarte zastosowanie jest zawarte w Cieniach Przybytku i w 6-tym tomie, gdzie obraz na czas po Tysiącleciu został przedstawiony (gdy nie będziemy zważać na te odrębne i wyraźne zastosowania spotkamy się z trudnością w zrozumieniu przedstawionych jasnych znaczeń z pozaobrazowego Przybytku - TP 1933, str. 87, par.8)''.

(3) „W krótkości wyjaśnimy nasze wyrozumienie tych czterech obrazów. Świątnica Najświętsza w obrazie na Wiek Ewangelii przedstawia stan istot Boskich; Świątnica przedstawia zarodkowy stan Nowych Stworzeń, bez względu na to, czy zachowują, czy też tracą korony; Dziedziniec wyobraża stan usprawiedliwionych z wiary; Obóz wyobraża nominalny lud jako odrębny od prawdziwego ludu Bożego, zaś miejsce za Obozem reprezentuje stan tych, którzy nawet nie są nominalnym ludem Bożym lub też są wyklęci z obrębu ludu Bożego. Na Epifanię Świątnica Najświętsza wyobraża stan istot Boskich;

Świątnica w ukończonym obrazie przedstawia stan Nowych Stworzeń,

które zachowały korony; Dziedziniec w skończonym obrazie przedstawia Wielką Kompanię i Młodocianych Godnych; Obóz w skończonym obrazie przedstawia dawniej usprawiedliwionych z wiary, którzy trzymają się okupu i wykonują sprawiedliwość oraz nawróconego Izraela; zaś miejsce za Obozem wyobraża stan tych, którzy stanowili Obóz w Wiek Ewangelii lub też są wyklęci z obrębu ludu Bożego''.

(4) „Na Wiek Tysiąclecia Świątnica Najświętsza przedstawia stan istot natury Boskiej, przy czym - na ile to dotyczy Chrystusa (Głowy i Ciała) - przedstawia ich w charakterze sług Bożych usługujących ludowi; Świątnica reprezentuje stan Chrystusa (Głowy i Ciała) w charakterze służenia ludowi w sprawie Bożej; Dziedziniec wyobraża stan Starożytnych Godnych (Lewitów Kaata), Wielka Kompania (Lewitów Merarego) i Młodocianych godnych (Lewitów Gersona); Obóz wyobraża stan świata podlegającego Restytucji; miejsce poza Obozem przedstawia stan tych, którzy nie uczynili żadnego postępu na drodze Restytucji oraz klasę Wtórej Śmierci (tych, którzy umrą w stu latach). Teraz przystępujemy

do czwartego obrazu, o którym częściowo bezpośrednio, a częściowo w sposób domyślny, naucza br. Russell w 6 tomie, tj. do obrazu Przybytku na czas po Tysiącleciu. W tym czwartym obrazie Świątnica Najświętsza wyobraża wieczny stan istot Boskiej natury Chrystusa (Głowa i Ciało) w wykonywaniu służby Bożej dla wszystkich istot niższych od klasy w Boskiej naturze; Świątnica przedstawia Chrystusa (Głowę i Ciało) w charakterze sług Bożych usługujących wszystkim istotom niższym od klasy w Boskiej naturze; Dziedziniec przedstawia stan Starożytnych Godnych, Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych (te wszystkie trzy klasy będą wówczas na poziomie duchowym), zdolnych do służenia pod Chrystusem (Głową i Ciałem) światu i innym istotom, które będą stworzone w przyszłych Wiekach chwały; Obóz wyobraża ludzkość przywróconą do doskonałości i nowe porządki istot doskonałych, jakie mają być stworzone w przyszłych Wiekach chwały, a które okażą się wierne w próbach; miejsce poza Obozem reprezentuje nowe porządki doskonałych istot, które jeszcze nie były w całości wypróbowane. Patrząc więc z punktu widzenia czwartego obrazu, tzn. na

czas po Tysiącleciu, Przybytek wyobraża stany i działalności Boże dokonywane przez Chrystusa (Głowę i Ciało), Starożytnych Godnych, Wielką Kompanię i Młodociano Godnych względem innych istot Bożych w nieskończonych Wiekach chwały. O jak cudowny jest ten poczwórny obraz Przybytku!”

(5) Dalszy dowód Prawdy danej przez br. Russella o postępującym obrazie Przybytku, którą br. Johnson potwierdził dalszymi szczegółami i opracowaniami zacytujemy z E. tomu 5, str. 420 (to samo w TP 1931, str. 9, kol. 2), gdzie w łączności z omawianiem Mal. 3:3 i ofiarowaniem przez Wielką Kompanię daru w sprawiedliwości, pisze on jak następuje: „Pan teraz buduje Przybytek Epifaniczny, którego Świątnicą Najświętszą jest ta część Małego Stadka, która jest narodzona z Ducha Św., którego Świątnicą są zachowujący korony, którego Dziedzińcem jest Wielka Kompania i Młodociano Godni, a którego Obóz stanowić będą ci, którzy wytrwają w wierze w Jezusa jako ich Zbawcę i Króla. Przybytek Epifaniczny jest właśnie skompletowany. Dziedziniec teraz jest w procesie

budowania, tzn. jego słupy są obecnie ustawiane, gdzie już około 40 podziałów Wielkiej Kompanii istnieje pomiędzy ludem Prawdy (pisane w r.1930, zob. P `30, str. 147, par. 25) i jako takie zajęły swoje miejsca. W kilku latach reszta z 60 słupów będzie ustawiona. Potem biała zasłona zostanie przyczepiona do nich i będzie trzymana na widoku dla wszystkich w Obozie. Ta zasłona wyobraża Chrystusa jako Zbawcę i Króla. Zawartość pierwszego tomu może być dobrze streszczona w wyrażeniu „Chrystus jako Zbawiciel i Król”. Taka będzie treść posłannictwa Wielkiej Kompanii po jego oczyszczeniu. To poselstwo będzie dane przez wykłady, kolporterów, strzelców, ochotników przez rozmowy i pracę pasterską. Zbory będą studiowały 1 tom metodą bereańską. W ten sposób nawrócą nominalny lud Boży do Prawdy pierwszego tomu - do Chrystusa Zbawcy i Króla - gdy symboliczne trzęsienie ziemi zniszczy bestię, jej obraz i wpływ kleru nominalnego kościoła. Tak to dzieło Pańskiego rozwijania i oczyszczania Wielkiej Kompanii uczyni jego członków zdolnymi do przynoszenia mięsnej ofiary w sprawiedliwości, co zapewni

jej skuteczność” (Obj. 19:5; 4 Moj. 8:20-22; E. tom 10, str. 209).

#### STOPNIE W POSTĘPOWANIU MAŁEGO STADKA

(6) Stopnie jakie powzięło i warunki do jakich weszło Małe Stadko - Królewskie Kapłaństwo, gdy wychodziło z grzechu do jego miejsca w Królestwie, do chwały, czci i nieśmiertelności w Boskiej naturze, są bardzo jasno przedstawione w figurze wystawienia Przybytku (należy zwrócić uwagę w tym względzie na mały szkic Przybytku znajdujący się po prawej stronie rysunku Boskiego Planu Wieków). Te stopnie i warunki wraz z ich odpowiednimi figurami mogą być wymienione jak następuje: (a) okazanie pokuty względem Boga (Dz.Ap. 20:21), przedstawione przez postępowanie z miejsca w Obozie Izraelskim do miejsca na zewnątrz bramy Dziedzińca; (b) okazanie wiary w Pana naszego Jezusa Chrystusa, wejście do stanu tymczasowego usprawiedliwienia, stanu pozaobrazowych Lewitów, gdzie wierzący ma „pokój z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa” (Rzym. 5:1), przedstawione przez przejście bramą na Dziedziniec; (c) znajomość i ocenienie, jak

również wzrost w zgodzie ze sprawiedliwością Chrystusową, przedstawione przez patrzenie na Ołtarz Miedziany i ocenianie go; (d) oczyszczanie się ze zmas ciała i ducha przez Słowo Boże (2 Kor. 7:1; Efez. 5:26), przedstawione przez omywanie się w Umywalni; (e) postępowanie do poświęcenia (śmierć ludzkiej woli), do ożywionego usprawiedliwienia i do stanu spłodzenia z Ducha Św., przedstawione przez postępowanie z Dziedzińca poprzez Pierwszą Zasłonę do Świątyni; (f) oświecanie i wzmacnianie przez Prawdę i ofiarowywanie ofiary przyjemnej Bogu, pokazane w figurze przez korzystanie ze światła Złotego Świecznika, jedzenie chlebów pokładnych ze Złotego Stołu i ofiarowanie kadzidła na Złotym Ołtarzu; (g) dalszy postępowanie do śmierci ludzkiego ciała, po której następuje narodzenie z Ducha Św. w Pierwszym Zmartwychwstaniu, wejście do narodzenia z Ducha i do stanu chwały, zaszczytu i nieśmiertelności, pokazane przez postępowanie ze Świątyni pod Wtórą Zasłoną do Świątyni Najświętszej.

(7) Chcąc jasno zrozumieć figury Przybytku w zastosowaniu do innych

- oprócz Małego Stadka - klas ludu Bożego musimy zapamiętać, że żadna inna klasa ludu Bożego nie przechodzi przez te wszystkie stopnie, gdy wychodzi z grzechu do swego miejsca w Królestwie, tzn. z Obozu przez Dziedziniec i Świątynię do Świątyni Najświętszej, tak jak przechodziło przez nie Małe Stadko. Droga biegu każdej z tych klas jest obrazowo mniej więcej przedstawiona przez te same stopnie, lecz nie przez wszystkie. Co się tyczy punktów (a) do (f), to stopnie w biegu Wielkiej Kompanii (której członkowie swego czasu mieli być przyszłymi Kapłanami) są te same co w wypadku Małego Stadka i w ten sam sposób obrazowo przedstawione, za wyjątkiem tego, że nie przechodzi ono przez punkt (g). Jeżeli chodzi o ten ostatni stopień to jest on drogą wyłącznie dla Małego Stadka, przechodzącego przez stan narodzenia z Ducha Św., w figurze pokazany przez Najwyższego Kapłana przechodzącego pod Wtórą Zasłoną do Świątyni Najświętszej. Lecz Wielka Kompania, przechodząc do narodzenia z Ducha nie jest obrazowo w ten sposób przedstawiona (T.P. 1952, str. 9, pyt. 1).



## DOSTOSOWANIE RZECZY W SPRAWIE ŚWIĄTNICY

(8) Br. Russell wykazał (zob. Z. 4745, por. E. tom 4, str.126-128), że w dostosowaniu rzeczy w Świątnicy przy zakończeniu Wieku, Wielka Kompania (te z Ducha Św. spłodzone osoby, które nie dowiodą, że są „więcej niż zwycięzcami”, tj. które utraciły swoje korony) zostanie usunięta z Świątnicy na Dziedziniec. Odtąd członkowie tej klasy już nigdy nie będą wyobrażeni przez Kapłanów w Świątnicy, ani ich śmierć nie będzie pokazana w figurze przez Arcykapłana przechodzącego pod Wtórą Zasłoną do Świątnicy Najświętszej, ale będą raczej przedstawieni przez Lewitów na Dziedzińcu. Po śmierci br. Russella br. Johnson przedstawił wiele dowodów wykazując, że czas na dostosowanie rzeczy odnośnie Świątnicy zaczął się w jesieni 1914, gdy rozpoczęła się Epifania czyli Apokalypsis, a zakończył się okres Parousji, oraz, że wtedy cały Kościół był wystawiony (zbudowany) tymczasowo i indywidualnie (E. tom 8, str.174,175 - to samo w T.P. 1933, str. 52, par. 7). Między tymi dowodami było wiele świadectw Biblijnych,

które wykazywały, że żęcie (różniące się od pokłosa trwającego półtora roku dłużej) skończyło się w październiku 1914, a także, że drzwi wejścia do Wysokiego Powołania były w owym czasie zamknięte (zob. Czas żęcia – T.P. 1927, str.74). On wykazał również, że wkrótce po śmierci wiernego sługi zaczęło się objawianie Wielkiej Kompanii jako klasy, która już więcej nie jest w Świątnicy ale na Dziedzińcu (T.P. 1933, str. 51, par. 2).

(9) Starajmy się dobrze zrozumieć fakt, że członkowie Wielkiej Kompanii, którzy posiadali ożywione usprawiedliwienie i mieli spłodzenie z Ducha Św. w tym celu aby mogli stać się Królewskim Kapłaństwem, przez usunięcie ich ze Świątnicy nie utracili ani spłodzenia z Ducha, ani poświęcenia, ani też ożywionego usprawiedliwienia, lecz nie mogli dłużej zapewnić sobie stanowiska w Świątnicy. Gdy znaleźli się ponownie na Dziedzińcu mogli wyżej wymienione rzeczy zachować, chociaż dla zmienionego celu, tj. zostanie Lewitami Epifanii. Oni na zawsze utracili sposobność stania się Królewskim Kapłaństwem. A więc przez cały Wiek Ewangelii łącznie z okresem żęcia Świątnica była figurą na stan

wszystkich zarodków Nowych Stworzeń, bez względu na to czy traciły one, czy też zatrzymywały korony, gdy jednak przyszedł do okresu Epifanii, czyli Apokalypsis, to odbyło się tu rozstrzygające dostosowanie rzeczy, czyli nastąpiła rozstrzygająca zmiana, na tyle, na ile pozafigura Przybytku postępowała z budową Dziedzińca Epifanii jako odrębnego od Świątnicy. Jeżeli chcemy kroczyć w świetle tego przedmiotu, który postąpił naprzód, to musimy z konieczności uznać tę zmianę. Wynika to z faktu, że w obrazie epifanicznym Świątnica w dziele ukończonym przedstawia stan spłodzenia z Ducha, nie wszystkich zarodków Nowych Stworzeń, ale tylko tych, którzy zatrzymali swoje korony.

#### POŚWIĘCAJĄCY SIĘ PO ROKU 1914 NIE SĄ W ŚWIĄTNICY

(10) Dodatkowo, stopnie w biegu, przez które przechodzą do ich miejsc w Królestwie Młodociani Godni oraz tymczasowo usprawiedliwieni lecz nie poświęceni z Wieku Ewangelii, są w figurze pokazane do stopnia pod literą (d), gdzie ich podróż odbywa się w ten sam sposób jak i podróż Małego Stadka (było to już omówione w par.

6). Tymczasowo usprawiedliwieni lecz nie poświęceni nie postępują dalej, podczas gdy Młodociani Godni idą dalej do poświęcenia, lecz dla nich zachodzi pewnego rodzaju zmiana odnośnie stopnia (e). Pomimo tego, iż oni przy poświęceniu złożyli na śmierć swoją wolę, a przyjęli wolę Bożą, tak samo jak wszyscy prospektywni (przyszli) członkowie Małego Stadka przez cały Wiek Ewangelii, gdy dochodzili do stopnia (e), to jednak poświęcenie Młodocianych Godnych nie może być przedstawione przy Pierwszej Zasłonie, czyli drzwiach przez które wchodzi się do Świątnicy, tak jak to miało miejsce w wypadku wszystkich przyszłych członków Małego Stadka. Ta Zasłona nie wyobrażała śmierci ludzkiej woli Młodocianych Godnych, ponieważ oni nie mogą stać się Kapłanami, chociaż ich poświęcenie na śmierć jest równie prawdziwe jak w wypadku Kapłanów (Żyd. 5:4). Jak już było wspomniane, br. Johnson na podstawie Pisma Św. jasno udowodnił, że drzwi wejścia do Wysokiego Powołania - pozaobrazowej Świątnicy, zostały na zawsze zamknięte w jesieni 1914, i odtąd nikt nie może przejść

przez te drzwi (Ezech. 44:1,2; T.P. 1927, str. 79, par. 25). Choć przez cały Wiek Ewangelii każde poświęcenie na śmierć było wyobrażone przy Pierwszej Zasłonie, to jednak w jesieni 1914 zaszła zmiana, kiedy obraz Przybytku postąpił dalej z budową Dziedzińca Epifanii odrębnego od Świątnicy. Tę zmianę musimy uznać jeśli chcemy chodzić w postępującym świetle. Poświęcenie po jesieni 1914 już nigdy nie będzie wyobrażone przy Pierwszej Zasłonie. Jednak ono będzie w dalszym ciągu praktykowane, tak w pozostałej części Wieku Ewangelii, jak również w Tysiącleciu (F str.185, par. 3; Cienie Przybytku z 5 tomu, str. 106, par. 4, Z 5965), ponieważ poświęcenie jest zawsze na miejscu (Z 1113, par. 6; 5134, par. 4,5; E. tom 4, str.420, par.2).

(11) Stanowcza zmiana nastąpiła również i pod innymi względami. Po dokonaniu dostosowania rzeczy w Świątnicy jesienią 1914, nikt nie mógł poświęcić się i zachować swego stanowiska w Świątnicy jako zupełnie ofiarowany wierzący, chociaż tak było przez cały Wiek Ewangelii, aż do czasu, gdy ustało ogólne wezwanie do Wysokiego Powołania w r.1881. Do tego czasu Świątница była miejscem, w którym obrazowo było przedstawione

stanowisko każdego z zupełnie poświęconych wierzących (Cienie Przybytku str.25, par.1). A więc zaczęło egzystować coś nowego, czego nie było przed jesienią 1914, gdy drzwi wejścia do Wysokiego Powołania były otwarte. Wytworzyła się mianowicie sytuacja, w której wszyscy, którzy stali się zupełnie poświęconymi wierzącymi mieli swoje stanowiska przedstawione w Dziedzińcu, a nie w Świątnicy. Oprócz tego, gdy nastąpiła Epifania, oświecenie Prawdą, jakie otrzymywała Wielka Kompania i klasa Młodocianych Godnych, nie jest pokazane przez światło ze Złotego Świecznika, ani też ich wzmacnianie każdym dobrym słowem i dziełem nie jest pokazane przez karmienie się pozaobrazowym chlebem pokładnym ze Złotego Stołu, również ich służba duchowa nie jest wyobrażona przez ofiarowanie pozaobrazowego kadzidla na Złotym Ołtarzu. Sprzęty nie były w figurze wyniesione ze Świątnicy na Dziedziniec dla korzyści Lewitów, nie było też tak uczynione w pozafigurze! Przywileje Młodocianych Godnych w powyższych trzech względach nie są przedstawione w łączności ze sprzętami Świą-

tnicy, tak jak to było z przywilejami Kapłaństwa. Identycznie ma się sprawa z odnośnymi przywilejami Wielkiej Kompanii. Jest tak z tego powodu, że te dwie klasy nie mogą stać się przewidywanymi Kapłanami w Świątyni, lecz tylko przewidywanymi Lewitami na Dziedzińcu.

#### DOSTOSOWANIE RZECZY W SPRAWIE DZIEDZIŃCA

(12) W dodatku do wykazania, że przy końcu Wieku Ewangelii nastąpi zmiana rzeczy, w wyniku której Wielka Kompania już więcej nie będzie miała stanowiska w Świątyni, ale wyjdzie z niej na Dziedziniec, br. Russell podaje (Z 4876, kol. 2, par.1; por. T.P. nr 125, str.43, kol. 1 u góry od słów: „Stąd też napomnienie...” do końca paragrafu) - którą to naukę potwierdza br. Johnson - że przy zakończeniu Wieku Ewangelii tymczasowo usprawiedliwieni, którzy są tymczasowymi Lewitami na Dziedzińcu, a którzy do tego czasu nie uczynią zupełnego poświęcenia... wyjdą i nie będą więcej uważani na Dziedzińcu, tzn. „przestaną być tymczasowymi Lewitami i zostaną usunięci z Dziedzińca” (E. tom 4, str.322). A więc w czasie nastąpienia zmiany rzeczy na Dziedzińcu - w okresie przejściowym, czyli w Epifanii

- oni przestaną zajmować na nim stanowisko jako ci, z których mogliby być dobierani Młodociani Godni. Ci zaś, którzy się poświęcili przez ten akt przyłożyli pieczęć (Rzym. 4:11) zajmowania stanowiska pozafiguralnych Lewitów z klasy Młodocianych Godnych. Wszyscy, którzy nie uczynili poświęcenia w owym czasie, zajmują odtąd stanowisko w Obozie, stanowisko przejściowe - w Obozie Epifanii. Tacy już nie są więcej przedstawieni przez Lewitów na Dziedzińcu, ale przez Izraelitów w Obozie. Jeżeli oni w dalszym ciągu wierzą w Jezusa jako Zbawcę i Króla, zachowując przez wiarę swoje stanowisko w obozie Epifanicznym, to mogą (1) zyskać o wiele więcej znajomości, ocenienia i wzrostu zgodnie ze sprawiedliwością Chrystusową i (2) mogą dokonać swego oczyszczenia przez Słowo Boże. Zauważmy, że te dwie czynności są podobne do stopni (c) i (d) [patrz par. (6)] w biegu Małego Stadka z grzechu do chwały. Zgodnie z tym, jak jest zaznaczone w liście opublikowanym w E. tomie 6, str.168, nikt nie może dostąpić ożywionego usprawiedliwienia i stać się zarodkiem Nowe-

go Stworzenia wyobrazonego przez Kapłana w Świątnicy [stopień (e)], bez uprzedniego tymczasowego usprawiedliwienia. W sprawie tych, którzy stali się Nowymi Stworzeniami - perspektywnymi członkami Małego Stada - było koniecznym, ażeby nie tylko stopnie (b), (c) i (d) były w pierwszym rzędzie podjęte, ale również ażeby te stopnie były wyobrazone (względnie) przez wejście bramą na Dziedziniec, przez patrzenie na Ołtarz Miedziany i ocenianie go, oraz przez umywanie się w Umywalni. Co się zaś tyczy Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych, to oni również muszą mieć znajomość, ocenienie i wzrost w harmonii ze sprawiedliwością Chrystusową i ich oczyszczeniem przez Słowo Boże, co jest wyobrazone przez Lewitów patrzących na Miedziany Ołtarz i oceniających go, oraz omywanie się w Umywalni, są oni bowiem pozaobrazowymi Lewitami na Dziedzińcu. Ale jeżeli chodzi o tych tymczasowo usprawiedliwionych, którzy nie poświęcają się przed zmianą rzeczy na Dziedzińcu, to zachodzi w tym znaczna różnica, gdyż ich stanowisko jest odtąd przedstawione przez Izraelitów w Obozie Epifanicznym.

Ich stosowne czynności, wspomniane w par. (1) i (2), już więcej nie są wyobrazone przez przywileje połączone z Miedzianym Ołtarzem i Umywalnią. Obydwa te sprzęty w figurze i pozafigurze były przeznaczone tylko dla Kapłanów i Lewitów, lecz nie dla Izraelitów w Obozie. Tak jak sprzęty ze Świątnicy nie były wynoszone na Dziedziniec dla Lewitów ani w figurze, ani w pozafigurze, pomimo tego, że w skończonym obrazie w epifanicznym wystawieniu, wszyscy znajdujący się na Dziedzińcu są osobami poświęconymi, tak samo sprzęty z Dziedzińca nie były wynoszone do Obozu dla Izraelitów ani w figurze, ani w pozafigurze, i to pomimo faktu, że w skończonym obrazie, w epifanicznym wystawieniu wszyscy znajdujący się w Obozie są prawdziwie wierzącymi w okupową zasługę naszego Pana i starają się conajmniej częściowo oczyszczać przez Słowo Boże.

#### ROK 1954 DOKONUJE ZMIANY NA DZIEDZIŃCU

(13) Brat Johnson wykazał, iż zgodnie z Obj. 22:11 czas zmiany rzeczy na Dziedzińcu będzie jesienią 1954 (T.P. nr 125, str.43) wraz z zakończeniem okresu Epifanii w ogra-

niczonym znaczeniu i nastaniem Bazylei (Królestwa) w jej pierwszym początkowym zachodzeniu (nie znaczy to, że ziemska faza Królestwa miała być ustanowiona jesienią 1954, ale że Bazyleja, jako osobne stadium wtórej obecności naszego Pana, podczas której ma być ustanowiona ziemska faza Królestwa zacznie swe początkowe zachodzenie). Jesień 1954 jest akuratnie 40 lat po zmianie rzeczy dokonanej w Świątnicy jesienią 1914, kiedy skończyła się Parousja w ograniczonym znaczeniu i rozpoczął się okres Epifanii. Posiadamy zatem równoległości dat i wydarzeń odległych od siebie 40 lat (T.P. 1949, str. 15, 16). Nie powinniśmy jednak mniemać, że naukę o zmianie rzeczy na Dziedzińcu w jesieni 1954, br. Johnson oparł tylko na równoległościach bez żadnych innych dowodów. Albowiem dał on również liczne dowody Pisma Św., które jasno dowodzą odnośnie daty 1954. Będą one wyszczególnione w następujących paragrafach.

DATA 1954 ZAZNACZONA

PRZEZ PISMO ŚWIĘTE

(14) „W 3 Mojżeszowej rozdz. 12

mamy podany opis oczyszczenia matki, trwającego 40 dni, po porodzeniu syna. Jest ono figurą na oczyszczenie Prawdy rozwijającej Małe Stadko i jego sług, podczas 40 lat Parousji (tj. Parousji w ograniczonym znaczeniu, czyli w okresie żęcia od 1874 do 1914). Oczyszczenie matki po porodzeniu córki, w odróżnieniu od poprzedniego trwające 80 dni, jest figurą na oczyszczenie Prawdy rozwijającej Wielką Kompanię, oraz oczyszczenie jego sług podczas 80 lat Parousji i Epifanii połączonych razem (okresy w ograniczonym znaczeniu). W E. tomie 4, str.99, br. Johnson podaje dodatkowe szczegóły odnośnie pozafiguralnych 80 dni, w następujący sposób: „Rozumiemy, że okres pozaobrazowych 80 dni oczyszczenia matki po porodzie córki reprezentuje 80 lat Parousji i Epifanii razem połączonych (1874-1914, plus 1914-1954). To oczyszczenie matki podczas tych 80 dni przedstawia w pozafigurze dwie rzeczy: (1) uwolnienie Prawdy (w zastosowaniu do Wielkiej Kompanii) z wszelkiego błędu jaki do niej przylega; i (2) oczyszczenie wiernych i częściowo wiernych sług Prawdy z takich splugawień, które by-

łyby nie tylko powodem utraty miejsca w Tysiącleciu, ale również specjalnej służby poświadczającej począwszy od października 1954”.

(15) „Północ z przypowieści o dziesięciu pannach (Mat. 25:1-12) była w kwietniu 1877, gdy ogólna proklamacja o wtórej obecności Chrystusa rozpoczęła się (T.P. 1931, str.85, par.16); noc z tej przypowieści zaczęła się w październiku 1799 i kończy się w r.1954 z końcem Epifanii (w ograniczonym znaczeniu), co również dowodzi, że gdy w kwietniu 1877 rozpoczął się okrzyk: „Oto Oblubieniec!”, odbywało się wtedy żęcie. Wobec tego, ta noc kończy się w r.1954, tj. w czasie początku jej zachodzenia na Królestwo” (T.P. 1929, str. 38, kol. 2, par. 3, od góry).

(16) „Pan wyznaczający dwanaście godzin na pracę dzienną (Jana 9:4; 11:9) i Jego zaopatrzenie wieczorne z przypowieści o groszu (Mat. 20:1-16), a następnie nadejście nocy (40-letniej) dnia żęcia (Mat. 20:8) pokazuje, że symboliczny okres nocy składającej się z dwunastu godzin następuje po dniu Parousji - dniu żęcia (40- letnim dniu o dwunastu godzinach). To dowodzi, że oba okresy muszą być równej długości, co wskazuje, iż

Epifania jest również okresem 40-letnim, pierwszy okres był nie tylko dniem, a drugi nie tylko nocą z przypowieści, ale także dniem i nocą z Psalmu 91:5,6; 121:6” (T.P. 1927, str. 43, par. 5-10).

(17) „Dwukrotne pozostawanie przez Mojżesza na górze po 40 dni, wyobraża te dwa okresy. Pierwsze 40 dni wyobrażają Parousję, drugie 40 dni - Epifanię, góra wyobraża Królestwo, na które zstąpił Chrystus z dwóch punktów widzenia, z punktu widzenia Parousji i z punktu widzenia Epifanii”. Więcej szczegółów w tym przedmiocie podaje br. Johnson w P`26, str.78, gdzie wyraża się, że nie jest pewny, czy pomiędzy październikiem 1954 a listopadem 1956 powrócą Starożytni Godni, i czy ziemską fazą Królestwa będzie ustanowiona w tym czasie. Np. pisze on jak następuje: „Nie mamy powiedziane, w którym dniu po drugim 40-dniowym pobycie na górze Mojżesz włożył zasłonę na swoją twarz (2 Moj. 34:28-35), która to zasłona reprezentuje Starożytnych Godnych (zob. Komentarz Bereański). Jeśli byłoby jasno zaznaczone, w którym dniu po swoim powrocie Mojżesz to uczynił,

to możnaby stanowczo podać, kiedy ziemską fazę Królestwa Bożego będzie ustanowiona. Ale z tego co mamy podane w Biblii, możemy powiedzieć tylko tyle, że kiedyś po r. 1954 albo 1956 Starożytni Godni powrócą i zostanie ustanowiona ziemską fazę Królestwa Bożego. Dopóki Słowo Boże nie wyjaśni tej rzeczy, strzeżmy się przed stanowczym wyrażeniem się o tym”.

(18) „Czterdzieści lat zdają się być okresem Biblijnym na próbę w związku z pewnymi zasadami, jak np. 40 lat próby na puszczy, trzy razy po 40 lat prób odnośnie królowanie Saula, Dawida i Salomona, trzy razy po 40 lat prób Żniw Wieku Żydowskiego, Ewangelii i Tysiąclecia. Zgodnie z tym spodziewamy się, że Wielka Kompania i Młodociani Godni jako klasy podobnie mieć będą 40 lat Epifanii w ograniczonym sensie wyznaczonych na specjalną próbę w kierunku zasad, stosujących się do nich” (E. tom 4, str. 103; C, Appendix str.383).

19) Trzeba zauważyć, że punkty świadectwa, jakie wyprowadza w powyższych przytoczeniach br. Johnson, opierają się na rozważaniach czasowych, a przeto ich wypełnienie jest w r.1954, tj. 40 lat po r.1914. Wobec tego, gdy br. Johnson zgodnie

z Obj. 22:11 zaznaczył, że czas na zmianę rzeczy na Dziedzińcu byłby w jesieni 1954, to miał on na to dowody z Pisma Św., oraz szereg świadectw Biblijnych i faktycznych, tudzież równoległości, co wskazywało, że czas na ich wypełnienie byłby właściwy, gdy Epifania czyli Apokalypsis (okres w ograniczonym sensie) zakończy się, a Bazyleja rozpocznie się w pierwszym początkowym zachodzeniu. Jednak okres Epifanii w szerszym znaczeniu trwa dalej po r. 1954 i trwać będzie, tak jak Parousja w szerszym znaczeniu trwała po r. 1914 i jeszcze trwa, pomimo, że w ograniczonym znaczeniu zakończyła się w r. 1914 jako okres zęcia.

(20) Ze względu na powyższe i inne Biblijne oraz faktyczne świadectwa, potwierdziliśmy stosowne nauki br. Johnsona (T.P. 1952, 46; 1954, 49, 75, 76; P` 55, 29, 30; P `58, 92) i rozumiemy, że w jesieni 1954 nadszedł czas na zmianę rzeczy na Dziedzińcu, oraz że wszyscy tymczasowo usprawiedliwieni wierzący, którzy nie poświęcili się w owym czasie, utracili swe usprawiedliwienie „dla celów Wieku Ewangelii”, tzn. dla celów stania się pozaobrazowymi Lewitami. Wtedy brama na



pozaobrazowy Dziedziniec, czyli droga dostępu do klasy Lewitów, została na zawsze zamknięta, tak jak 40 lat przedtem drzwi wejścia do Świątnicy i stania się członkami Królewskiego Kapłaństwa zostały na zawsze zamknięte.

#### TYMCZASOWO USPRAWIEDLIWIENI DO ZMIENIONEGO CELU

(21) W związku z tym co było już nadmienione w par. (9), zauważmy, że w czasie dostosowania rzeczy w Świątnicy jesienią 1914, wszyscy członkowie Wielkiej Kompanii utracili na zawsze sposobność stania się Kapłanami i wkrótce zostali usunięci z Świątnicy na Dziedziniec, jednak chociaż nie mogli już więcej zapewnić sobie stanowiska w Świątnicy, nie utracili spłodzenia z Ducha Św., poświęcenia ani też ożywionego usprawiedliwienia. Znajdując się znowu na Dziedzińcu zatrzymali te rzeczy, ale w zmienionym celu, tj. by stać się Lewitami Epifanii. Podobnie w czasie dostosowania rzeczy na Dziedzińcu jesienią 1954, wszyscy tymczasowo usprawiedliwieni, a nie poświęceni do tego czasu, na zawsze utracili sposobność zostania pozafiguralnymi Lewitami – wybranymi, dlatego też

zostali usunięci z Dziedzińca do Obozu. Ale jak już było pokazane w P `58, 59-61, oni nie utracili przez to swej wiary w zasługę Jezusa jako ich jedyną nadzieję osiągnięcia zbawienia i z tego powodu nie utracili tymczasowego usprawiedliwienia, ani ich stanowiska przed Bogiem jako lojalnych, usprawiedliwionych z wiary osób - chociaż już więcej nie mogli osiągnąć utraconego na Dziedzińcu stanu. Mimo tego, że znaleźli się ponownie w Obozie, to jednak zachowali oni tymczasowe usprawiedliwienie, lecz już dla zmienionego celu, tj. dla celu Obozu Epifanicznego. Z tego powodu oni utracili sposobność stania się pozaobrazowymi Lewitami. W par. (8) i (9) było już pokazane, że aż do czasu dostosowania rzeczy w Świątnicy wyobrażała ona stan wszystkich zarodków Nowych Stworzeń, lecz później - tylko zachowujących korony. Podobna zmiana zaszła na Dziedzińcu jesienią 1954. Tę zmianę musimy uznać, jeśli chcemy chodzić w postępującym świetle danym przez br. Russella i potwierdzonym przez br. Johnsona. Bo aż do owego czasu Dziedziniec reprezentował stan wszystkich usprawiedliwionych z wiary, lecz

odtąd przedstawia on tylko tych usprawiedliwionych, którzy poświęcili się przed jesienią 1954 i którzy są prospektywnymi Lewitami - członkami Wielkiej Kompanii i klasy Młodocianych Godnych (E. tom 10, str. 209). Co się tyczy tych drugich to br. Johnson wyraźnie podaje (zob. par.2), że nie poświęceni usprawiedliwieni z wiary będą usunięci z Dziedzińca do Obozu.

#### ZMIENIONE ZNACZENIE OBOZU

(22) Z powyższego można zauważyć, że wraz z dostosowaniem rzeczy na Dziedzińcu jesienią 1954 nastąpiła rozstrzygająca zmiana także w znaczeniu Obozu. Obóz w zastosowaniu na Wiek Ewangelii wyobrażał stan nominalnego ludu Bożego nie mającego usprawiedliwienia [zob. par. (3)] – „wyznających chrześcijan, którzy nie okazują szczerzej pokuty względem Boga, ani nie wyrabiają w sobie szczerzej wiary w Jezusa lub tych, którzy nie pozostawali w tych warunkach serca i umysłu” (E. tom 6, str. 195). Lecz jest oczywistym jak wskazują pisma parousyjne i epifaniczne, że Obóz nie może wiecznie wyobrażać stanu nominalnych chrześcijan nie

mających usprawiedliwienia. Musi kiedyś nastać czas, gdy Obóz będzie wyobrażać stan prawdziwego ludu Bożego. Po fakcie dostosowania rzeczy w Świątnicy (począwszy od zamknięcia drzwi wejścia do Wysokiego Powołania jesienią 1914 trwało ono z wydalaniem Wielkiej Kompanii na Dziedziniec do r. 1917), Dziedziniec zaczął być stanem osób nie tylko usprawiedliwionych z wiary, ale także niektórych spłodzonych z Duch, a mających przedtem swoje stanowiska w Świątnicy. Podobnie po nastaniu dostosowywania rzeczy na Dziedzińcu (począwszy od zamknięcia Bramy wejścia na Dziedziniec dla tych, którzy chcieliby wejść i z wydalaniem nie poświęconych usprawiedliwionych z wiary do Obozu w jesieni 1954), Obóz zaczął być tym, czym dawniej nie był - stanem nie tylko nie usprawiedliwionego nominalnego ludu Bożego, ale również stanem tymczasowo usprawiedliwionych wierzących. Obóz Wieku Ewangelii zaczął przechodzić w Obóz Epifanii, na tyle na ile obraz Przybytku postępował z budową Obozu Epifanii jako odrębnego od Dziedzińca.

---

## WIERNI TYMCZASOWO USPRAWIEDLIWIENI W OBOZIE

(23) Br. Johnson jasno nauczał o zmianie w znaczeniu Obozu i uznawał ją. W E. tomie 10, str.209, przeciwstawia on Obóz Epifanii Obozowi Wieku Ewangelii w następujący sposób: „Obóz Wieku Ewangelii jest to stan nie usprawiedliwionego ludu Bożego, podczas gdy Obóz Epifaniczny w skończonym obrazie jest stanem prawdziwie pokutujących i wierzących, lecz nie poświęconych żydów i pogan”. Na str. 659 (por. ze str. 650) pisze on o „wiernych tymczasowo usprawiedliwionych i wiernych żydach stanowiących Obóz Epifaniczny”, a na str. 672 odwołuje się do „Obozu Epifanicznego, który ma się składać z wiernych usprawiedliwionych i z nawróconych wiernych żydów”. W E. tomie 9, str. 156 pisze on tak: „Połączenie Marii w podróży z ludem wyobraża Wielką Kompanię, szczególnie w jej wodzach, dokonujących czystej pracy po ich oczyszczeniu - pracy budowania Obozu Epifanicznego 1) spośród wyznawców kościoła nominalnego po jego zniszczeniu; 2) spośród cielesnego Izraela, po tym, gdy patrzeć będą na tego, którego

przebodli i pokutować za to. A zatem, pozaobrazowa Maria będzie zajęta w pozaobrazowej podróży pracą zgromadzenia wyznawców z pogan (nie żydów) i żydów do Obozu Epifanicznego. W ten sposób dokonywana służba będzie częścią ostatniej podróży, która jest ostatnim w Wieku Ewangelii wzrostem w łasce, znajomości i służbie”. W E. tomie 14, str.266, czytamy, że „Obóz Epifaniczny składa się z wiernych przymierzu cielesnych Izraelitów i z osób lojalnych usprawiedliwionych z wiary”. W taki to więc sposób br. Johnson wyraża się bardzo jasno, gdy podaje, że Obóz na Wiek Ewangelii przedstawia lud Boży w stanie nie usprawiedliwionym, który nie okazuje szczerzej pokuty względem Boga, ani szczerzej wiary w Jezusa, podczas gdy Obóz Epifaniczny przedstawia stan osób tymczasowo usprawiedliwionych, prawdziwie pokutujących i wierzących. Dalej pokazuje on, że gdy dojdziemy do skończonego obrazu w Obozie Epifanii, wtedy tam nie będzie nikogo z nieusprawiedliwionego ludu Bożego jako odrębnego od prawdziwego ludu Bożego, ale raczej przy dostosowywaniu rzeczy w Obozie Epifanii w tym czasie, ci wszyscy, którzy zajmowali miejsce

w Obozie Wieku Ewangelii, jako nie usprawiedliwiony nominalny lud Boży, będą usunięci z Obozu Epifanii do stanu przedstawionego przez miejsce poza Obozem. Jeszcze w innym miejscu pisze on: „Na Epifanię... w skończonym obrazie... miejsce poza Obozem przedstawia stan tych, którzy stanowili Obóz w W. Ewangelii lub, którzy byli wyklęci z obrębu ludu Bożego”.

(24) Że wyrażenie „prawdziwie pokutujący i wierzący”, które br. Johnson użył w E. tomie 10, str.209, na określenie Obozu Epifanii, należy rozumieć, jako równoznaczne z wyrażeniem „tymczasowo usprawiedliwieni” (do celów Obozu Epifanii), jest jasne z jego definicji tymczasowego usprawiedliwienia. Jest to wykazane w E. tomie 12, str.696, gdzie on pisze w następujący sposób: „Tymczasowe usprawiedliwienie jest to taki czyn Boży, przez który Bóg ze względu na zasługę Chrystusową, lecz bez jej aktualnego przypisania na dobro pewnej osoby, traktuje przez pewien czas pokutującego i wierzącego grzesznika tak, jak gdyby zasługa była aktualnie przypisana na jego korzyść, tzn. do pewnego czasu traktuje go tak, jak gdyby grzechy były mu aktualnie

darowane, i jak gdyby był aktualnie przykryty sprawiedliwością Chrystusową. Przez to Bóg przyjmuje go do współuczestnictwa ze Sobą”. Musimy zachować w umyśle tę podstawową prawdę, że od czasu rozpoczęcia się tego Wieku, czy ktoś jest czy nie jest (1) tymczasowo usprawiedliwiony i (2) poświęcony, potrzeba zdecydować, czy on jest, lub nie jest (1) „prawdziwie pokutującym i wierzącym”, ufającym w zasługę Jezusową dla swego zbawienia (Dz.Ap. 4:12; 16:31) i (2) czy porzucił swoją wolę względem siebie i świata, a przyjął wolę Bożą za swoją (Ps. 40:9; Przyp. 23:26; Rzym. 12:1; Żyd. 10:7). Tu nie można zdecydować, gdzie jest jego stanowisko wyobrażone w Przybytku i Obozie według zarządzenia Izraelskiego, ponieważ ono różni się według zmian dyspensacyjnych.

(25) Tym sposobem (a) wszyscy, którzy poświęcili się w czasie otwarcia Wysokiego Powołania przed jesienią 1914, mając wyznaczone korony, mieli swoje stanowisko jako zupełnie poświęceni wierzący wyobrażone w Świątynicy; (b) ci, którzy poświęcili się od r. 1881 do 1914, dla których nie było zbywających koron,

jak również ci, którzy poświęcali się od jesieni 1914 do jesieni 1954 razem z członkami Wielkiej Kompanii, którzy od ok. r. 1917 zaczęli być usuwani ze Świątnicy, jako zupełnie poświęceni wierzący, zajęli swe stanowisko na Dziedzińcu; i (c) wszyscy, którzy poświęcają się po dostosowaniu rzeczy na Dziedzińcu jesienią 1954, zajmują stanowisko, jako zupełnie poświęceni wierzący w Obozie (gdzie znajdzie się cała klasa restytucyjna po otwarciu drogi świętej). Przeto jak widzimy, w różnych okresach czasu zupełnie poświęceni wierzący mają swe stanowiska przedstawione trzema różnymi sposobami: (a) w Świątnicy, (b) na Dziedzińcu i (c) w Obozie, zależnie od zmian dyspensacyjnych. Podobnie ci, którzy przed jesienią 1954 - pierwszym zachodzącym początkiem okresu Bazylei - stali się prawdziwie pokutującymi i wierzącymi przyjmując Jezusa, jako swego Zbawiciela, mieli swe tymczasowo usprawiedliwione stanowisko wyobrażone na

Dziedzińcu - w miejscu dla Lewitów, ale od r. 1954 z momentem dostosowania rzeczy na Dziedzińcu prawdziwie pokutujące i wierzące osoby sprzed jesieni 1954, które nie uczyniły poświęcenia zanim to dostosowanie miało miejsce, swoje tymczasowo usprawiedliwione stanowisko mają przedstawione w Obozie - miejscu dla Izraelitów. Tak jak bywało w różnych okresach czasu, że zupełnie poświęceni wierzący mieli swe stanowisko zobrazowane więcej niż jednym sposobem, tak też jest z tymi tymczasowo usprawiedliwionymi osobami, że ich stanowisko jest przedstawione więcej niż jednym sposobem: (a 1) przed jesienią 1954 było ono zobrazowane na Dziedzińcu, ale (b 1) później zostało ono zobrazowane w Obozie. A więc fakt, że ktoś jest lub nie jest (1) tymczasowo usprawiedliwiony i (2) poświęcony, nie decyduje gdzie jest przedstawione jego stanowisko w uporządkowaniu Przybytku i Obozu, ponieważ to jest zależne od zmian dyspensacyjnych. /cdn/

## PYTANIA BEREAŃSKIE

(1) Jakie błogosławieństwa otrzymuje lud Boży z badania figury i pozafigury Przybytku? Czego niektórzy studenci Biblijni nie rozpoznali odnośnie figuralnego budowania Przybytku i Obozu? Ile budowal istnieje w pozafigurze, jakie one są? Co wykazał br. Russell odnośnie budowania przy zakończeniu W. Ewangelii? Jakie trzy rzeczy br. Johnson uczynił w tym względzie?

(2) Gdzie były przedstawione cztery figuralne zastosowania Przybytku? W jakich względach? Co jest potrzebne do jasnego zrozumienia tego przedmiotu?

(3) Wyjaśnij w krótkości obraz Przybytku i Obozu na W. Ewangelii? Uczyń to względem obrazu na Epifanię?

(4) Wyjaśnij w krótkości obraz Przybytku i Obozu na Tysiąclecie? Na czas po Tysiącleciu?

(5) Gdzie znajduje się dalszy dowód Prawdy o postępującym obrazie Przybytku? W jaki sposób opisana jest Przybytek na czas Epifanii w TP 1931 str. 9? Co reprezentuje biała zasłona Dziedzińca? Jak może być streszczona zawartość I tomu? Co i kiedy stanie się

z treścią posłannictwa Wielkiej Kompanii? W jaki sposób? Jaki będzie skutek Pańskiego rozwijania i oczyszczania Wielkiej Kompanii?

(6) Gdzie są pokazane stopnie i warunki przez jakie przechodziło Małe Stadko w drodze z grzechu do miejsca w Królestwie? Określ osobno każdy z tych stopni i wyjaśnij w jaki sposób każdy odnośny krok jest przedstawiony w budowie Przybytku?

(7) Co musimy pamiętać chcąc jasno zrozumieć figury Przybytku w zastosowaniu do innych klas ludu Bożego oprócz Małego Stadka? Które stopnie stosują się do Wielkiej Kompanii? Które się nie stosują do Wielkiej Kompanii? Dlaczego?

(8) Co br. Russell wykazał odnośnie Świątynicy przy zakończeniu Wieku? Gdzie i przez kogo jest wyobrażone stanowisko Wielkiej Kompanii od tego czasu? Kiedy i na początku jakiego okresu nastąpiło przystosowanie rzeczy odnoszących się do Świątynicy, kto to przedstawił? Podaj przynajmniej jeden z tekstów Pisma Św., których użył br. Johnson na dowód, że żęcie skończyło się a drzwi wejścia do Wyso-

kiego Powołania zostały zamknięte w owym czasie? Co się rozpoczęło wkrótce po tym?

(9) Czego Wielka Kompania nie utraciła przez usunięcie jej ze Świątnicy na Dziedziniec? Dla jakiego celu Wielka Kompania zachowała te rzeczy? Co przedstawia Świątница w jej budowie na W. Ewangelii? Co ona przedstawia na Epifanię jako dzieło ukończone w budowie?

(10) W wypadku jakich dwu klas ich stopnie w biegu są analogiczne jak u Małego Stadka? Do którego stopnia? Która z tych klas nie postąpiła dalej? Co zachodzi dla Młodocianych Godnych przy stopniu „e”? Porównaj poświęcenie Młodocianych Godnych z poświęceniem prospektywnych członków Małego Stadka? Gdzie poświęcenie Młodocianych Godnych nie może być przedstawione? Dlaczego nie? Co br. Johnson udowodnił odnośnie drzwi wejścia do Wysokiego Powołania? W jakie sposób przez cały Wiek Ewangelii wyobrażone było poświęcenie na śmierć? Co zaszło w tej sprawie jesienią 1914? Gdzie po 1914r. nie będzie wyobrażone poświęcenie? Czy poświęcenie będzie w dalszym ciągu praktykowane? W jakich okresach

czasu i dlaczego?

(11) Wyjaśnij zmianę jaka nastąpiła w r.1914 odnośnie zobrazowania stanu poświęcenia? Czego nie przedstawiały dla Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych Złoty Świecznik, Stół Chlebów Pokładnych i Złoty Ołtarz? Gdzie i dlaczego nie są przedstawione przywileje Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych?

(12) Jaka klasa była zobrazowana na Dziedzińcu podczas W. Ewangelii? Co br. Russell i Johnson podają odnośnie dostosowania rzeczy na Dziedzińcu przy zakończeniu Wieku? Kto straci swoje stanowisko na Dziedzińcu? Kto je zachowa? Gdzie i przez kogo jest zobrazowane stanowisko tych, którzy się nie poświęcają? Jakie dwie rzeczy oni mogą zyskać przez zachowanie wiary w Jezusa? Jak te dwie rzeczy są przedstawione w figurze w odniesieniu do Małego Stadka, Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych? Dlaczego? Dlaczego zachodzi różnica w odniesieniu do tych, którzy się nie poświęcają? Co nie było czynione w figurze i pozafigurze ze sprzętami Świątnicy? Ze sprzętami Dziedzińca? Pomimo jakiego faktu?

(13) Co br. Johnson wykazał odnośnie czasu zmiany rzeczy na Dziedzińcu? Czego to nie oznacza a co oznacza? W jakim stosunku stoi jesień 1954 do Parousji i Epifanii? Czy powyższe równoległości są jedynymi dowodami, na których br. Johnson oparł naukę o zmianie rzeczy na Dziedzińcu jesienią 1954?

(14) Jakie dwie rzeczy były przedstawione przez oczyszczenie matki po urodzeniu syna (3 Moj. 12)? Jakie dwie rzeczy są przedstawione przez oczyszczenie matki po porodzeniu córki? Co jest przedstawione przez 40 i 80 dni?

(15) W jaki sposób br. Johnson wykazał jesień r.1954 z przypowieści o 10 pannach?

(16) W jaki sposób br. Johnson wykazał jesienią 1954 z Mat. 20:1-16 w porównaniu z Jana 9:4; 11:9?

(17) Jak br. Johnson wykazał r.1954 z dwukrotnego pozostawania przez Mojżesza na górze przez 40 dni? Jakie inne szczegóły on podał?

(18) Co br. Johnson wykazał odnośnie Biblijnych okresów 40-letnich jako okresów próby?

(19) Na jakich rozważaniach są oparte te punkty świadectwa? Na czym br. Johnson oparł naukę, że czas

przystosowania rzeczy na Dziedzińcu będzie jesienią 1954 wraz z początkiem Bazylei i końcem Epifanii w węższym znaczeniu? W jakim znaczeniu Epifania trwa po jesieni 1954? Jak się rzecz miała z Parousją w tym względzie?

(20) Zgodnie z powyższymi myślami co zostało przez nas potwierdzone? Co stało się jesienią 1954 odnośnie Dziedzińca? Co stało się w 1914r. odnośnie Świątnicy?

(21) Co utracili członkowie Wielkiej Kompanii w czasie przystosowania rzeczy w Świątnicy? Co oni zatrzymali gdy zostali usunięci na dziedziniec? Co podobnie utracili tymczasowo usprawiedliwieni lecz nie poświęceni gdy zostali usunięci z Dziedzińca do Obozu? Co oni zatrzymali? Dla jakiego celu? Co reprezentowała Świątница przed dostosowaniem rzeczy? Co reprezentowała później? Co reprezentował Dziedziniec przed dostosowaniem rzeczy jesienią 1954? Co wyobraża później? Co się stało z tymczasowo usprawiedliwionymi a nie poświęconymi?

(22) Co z uwagi na dostosowanie rzeczy na Dziedzińcu nastąpiło w odniesieniu do Obozu?



Co wyobrażał Obóz w zastosowaniu na Wiek Ewangelii? Wyjaśnij przechodzenie Obozu W. Ewangelii w Obóz Epifanii w połączeniu z pozafiguralną Świątnią i Dziedzińcem?

(23) Czy br. Johnson uznawał tę zmianę? W jaki sposób on rozróżniał Obóz W. Ewangelii i Obóz Epifanii? Co w skończonym obrazie wyobrażają: Obóz Epifanii i miejsce poza Obozem?

(24) W jakim znaczeniu br. Johnson używał wyrażenia „Prawdziwie pokutujący i wierzący” oraz wyrażenia „tymczasowo usprawiedliwieni”? Jaka on podał definicję tymczasowego

usprawiedliwienia? Co rozstrzyga a co nie rozstrzyga czy ktoś jest tymczasowo usprawiedliwiony lub poświęcony? Co decyduje o wyobrażeniu stanowiska w Przybytku lub w Obozie?

(25) Jakimi trzeba różnymi sposobami jest przedstawione stanowisko zupełnie poświęconych wierzących w typach Przybytku? Jakimi dwoma różnymi sposobami jest wyobrażone stanowisko tymczasowo usprawiedliwionych? O czym nie decyduje fakt (1) tymczasowego usprawiedliwienia i (2) poświęcenia jakiejś osoby względem stanowiska w Przybytku lub Obozie? Dlaczego? /cdn/

---

---

---

## TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSTUSOWEJ EPIFANII

Niezależny dwumiesięcznik religijny

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich, lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego słowo, jest wydawane w obronie Prawdy Paroysyjnej, udzielonej od Pana przez „wiernego sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy: w obronie zarządzeń czarтеру i testamentu, które dał Pan nasz przez

„Wiernego sługę” aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie a także w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy Epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się Jej udzielać.

----oOo---

Prosimy o regularne odnawianie prenumeraty przed początkiem każdego nowego roku poprzez księgarzy /sekretarzy/ poszczególnych zborów, którzy powinni podać nam ilość prenumeratorów w danym zborze, zebrać od nich pieniądze za numery bieżące w prenumeracie a za zaległe osobno za każdy numer i wpłacić je z podaniem celu wpłaty na konto Ruchu adresując: Świecki Ruch Misyjny "Epifania" Centrala w Poznaniu II Oddział P.K.O. w Poznaniu Nr 122-9-200301. Wysyłka dokonywana będzie

na adres księgarzy /sekretarzy/ poszczególnych zborów.

Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie również wysyłana bezpłatnie dla proszących o to biednych z ludu Pańskiego podobnie jak za czasów br.Russella a także i dla innych pragnących tego osób. Księgarze /sekretarze zborowi/ proszeni są o podanie osobno ilości osób pragnących otrzymywać Teraźniejszą Prawdę” bezpłatnie.

Roczna prenumerata wynosi zł. 48, cena pojedynczego numeru zł.8,-

----oOo---